

Arrest

**nr. 66 665 van 15 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DENYS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. In haar verzoekschrift drukt verzoekende partij haar ongenoegen uit over de toepassing van artikel 52, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Vermits in de Kamer werd bevestigd dat de commissaris-generaal voormeld artikel niet langer toepast, kan dit enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden gebeuren en hoe dan ook slechts mits een gegronde motivering. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet waarom artikel 52 van de vreemdelingenwet werd toegepast.

Waar verwerende partij in haar nota nuanceert dat er verkeerdelijk werd gerefereerd aan artikel 52, §5 van de vreemdelingenwet en onder verwijzing naar het verzoek van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid verklaart dat in wezen artikel 52/2, §2 de rechtsgrond vormt voor de versnelde procedure, betoogt verzoekende partij in een schrijven van 5 augustus 2011 dat een dergelijk verzoek nergens is terug te vinden in het administratief dossier. Verzoekende partij merkt tevens op dat op haar vraag haar een afschrift van het asioldossier door verwerende partij werd overgemaakt, doch een afschrift van

voormeld verzoek van de staatssecretaris zich niet in de bundel bevond. Daarenboven werd de bestreden beslissing iets meer dan twee maanden na het indienen van de asielaanvraag genomen, hetgeen een indicatie vormt voor de toepassing van artikel 52, §5 en niet van artikel 52/2, §2, waarin gewag wordt gemaakt van een periode van slechts vijftien dagen. *“Een interne wet die niet zou toelaten dat de redenen op grond waarvan tegenpartij heeft beslist om de asielaanvraag volgens een versnelde procedure te behandelen, niet vatbaar zijn voor enig rechtelijke toetsing door de RvV, is overeenigbaar met het Europees recht (HvJ 28 juli 2011, C-69/10)”*, aldus verzoekende partij.

1.2. De Raad oordeelt dat de verwijzing naar artikel 52, §5 van de vreemdelingenwet inderdaad op een materiële vergissing berust. In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij voorhoudt, bevindt zich in het administratief dossier wel degelijk een verzoek van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid waarin wordt gevraagd om asielzoekers van de Servische, Macedonische en Kosovaarse nationaliteit met toepassing van artikel 52/2 van de vreemdelingenwet met voorrang te behandelen (administratief dossier, stuk 9). De opmerking van verzoekende partij dat haar dit verzoek van de staatssecretaris niet in afschrift werd bezorgd is inderdaad correct daar verzoekende partij zoals blijkt uit stuk 1 van het administratief dossier op limitatieve wijze heeft verzocht haar bepaalde stukken van het asieldoosier over te maken, doch zonder vermelding van dit verzoek van de staatssecretaris.

Verder wijst de Raad erop dat het niet naleven van de termijn voorzien in artikel 52/2, §2 van de vreemdelingenwet geen sanctie met zich meebrengt, nu deze een termijn van orde betreft. De overschrijding van deze termijn tast aldus de wettigheid van de bestreden beslissing niet aan. Verzoekende partij licht niet toe welk belang zij zou hebben gehad bij een eerder genomen beslissing of bij het niet toepassen van eender welke versnelde procedure. Verzoekende partij brengt desbetreffend geen element aan dat de Raad ertoe zou nopen te concluderen dat het verstrijken van een bepaalde termijn of de niet toepassing van een versnelde procedure een element is dat zou kunnen leiden tot internationale bescherming in de vorm van de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Desbetreffend argument kan niet dienstig worden aangevoerd.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en heeft u het Kosovaars staatsburgerschap.

U liet samen met uw neef M. (...) uw koeien geregeld grazen op de velden van het dorp Osejan. In september 2010 leerde u daar V. C. (...) kennen, zij liet haar koeien ook in die weiden grazen. U wist niet dat ze Servisch was omdat ze goed Albanees sprak. U ging twee keer met haar naar een concert, maar meestal zagen jullie elkaar in de weiden waar de koeien graasden.

Twee keer kwamen gemaskerde en in het zwart geklede mannen u zeggen dat u niet meer met V. (...) mocht afspreken. U weet niet wie die mannen waren en ze identificeerden zich ook niet. De derde keer, op 1 oktober 2010, kwamen opnieuw gemaskerde en in het zwart geklede mannen langs, deze zeiden u dat u verkering had met de dochter van B. (...), een misdadiger. U zei dat u de politie zou bellen. Ze namen uw mobiele telefoon af en vernietigden die. Ze zeiden u dat wanneer u naar de politie zou stappen ze u zouden vermoorden. Ze sloegen en schopten u, waarop u het bewustzijn verloor. Op dat moment verdween uw neef M. (...). Met V. (...) gebeurde er niets. U werd wat later wakker in het ziekenhuis. Na ongeveer 10 dagen werd u uit het ziekenhuis ontslagen. U diende voor geen enkele van deze voorvallen klacht in bij de politie. U keerde niet meer terug naar uw huis en vertrok naar Skopje, Macedonië, waar uw neef woont.

Later kwamen vier gemaskerde mannen bij u thuis langs. Uw moeder en broers waren aanwezig. De mannen gaven hen uw veroordeling door het AKSh en zeiden hen dat u veroordeeld werd tot huisarrest van 10 jaar en een boete van 25000 euro. U denkt dat het telkens over zelfde mannen gaat, maar weet dit niet zeker.

In Skopje kwam u in contact met uw smokkelaar die u voor 2500 euro naar België zou brengen. U kwam op 31 januari 2011 aan in België en de volgende dag, op 1 februari vroeg u asiel aan.

Ondertussen kregen uw familieleden, die nog in het huis woonden, geregeld bezoek van onbekenden. Ze vroegen telkens waar u was, eisten de 25000 euro en zeiden dat wanneer de politie verwittigd zou worden, ze het huis in brand zouden steken. Uw familie zegt de mannen telkens dat u nog in het ziekenhuis ligt. Uw vader verblijft door die bedreigingen het grootste deel van de tijd in Montenegro. Soms keert hij voor een paar uur terug naar huis. Uw familie diende geen klacht in bij de politie.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten voor: een kopie van uw paspoort en drie faxen: de eerste is een attest van de lokale gemeenschap van Shushice waarin staat dat u geslagen

werd door gewapende mannen. Het tweede is een bewijs van ziekenhuisopname en het derde is een veroordeling door het AKSh.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Kosovo.

Allereerst kan slechts weinig gewicht worden toegekend aan de door u neergelegde bewijsstukken. De brief van de lokale gemeenschap van Shushice kan bezwaarlijk als een objectieve bron van informatie beschouwd worden. Het document is om te beginnen zeer weinig specifiek en heeft een gesolliciteerd karakter. Er wordt in gesteld dat u bent geslagen en dat uw familie zou worden bedreigd maar er wordt in het geheel niet ingegaan op de achtergrond van die gebeurtenis. Het document bewijst derhalve niet dat u daadwerkelijk problemen met het AKSh hebt. Nochtans werd het slechts op 25 februari 2011 opgesteld, waardoor de gemeente ruim de tijd heeft gehad om de feiten te verifiëren. Het door u neergelegde medisch attest verklaart verder dat u met verwondingen ten gevolge van slagen in het ziekenhuis van Peje werd opgenomen van 1 oktober 2010 tot en met 15 oktober 2010. Net als bij de brief van de lokale gemeenschap gaat het hier slechts over een kopie en heeft het een gesolliciteerd karakter. Het werd afgegeven op vraag van uw moeder toen u al was vertrokken (gehoor CGVS, p. 8). Het document bevat weliswaar data van de ziekenhuisopname en van het ontslag maar is niet gedateerd. Evenmin als de brief van de lokale gemeenschap ondersteund dit attest dat het hier over iets anders dan een gemeenrechtelijk geweldincident zou hebben gehandeld. Wat tot slot de door u neergelegde kopie van een vonnis van het AKSh betreft moet worden vastgesteld dat de authenticiteit daarvan niet kan worden aanvaard. Eerst en vooral blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd dat het AKSh sinds de onafhankelijkheid van Kosovo nog nauwelijks activiteiten heeft met uitzondering van het verspreiden van persberichten. Men moet goed begrijpen dat een organisatie zoals het AKSh, met politieke doelstellingen, er geen baat zou bij hebben het bestaan en de activiteiten van eigen rechtbanken geheim te houden moesten deze actief zijn. De AKSh-acties hebben immers steeds tot doel gehad een zo ruim mogelijke publiciteit te creëren. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat feiten zoals u deze aanhaalt niet zouden gedocumenteerd zijn. Hoewel "gemaskerde mannen" soms in naam van het AKSh criminele feiten, zoals afpersing, zouden plegen kunnen zogenaamde officiële stukken van het AKSh, die de vorm van ondermeer dreigbrieven, dagvaardingen en waarschuwingen aannemen, steeds als vals worden beschouwd.

De authenticiteit van het zagezegde vonnis van het AKSh en de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees tegenover het AKSh worden ook ondermijnd door tekortkomingen in uw verklaringen over dit document. Zo verklaarde u enkel veroordeeld te zijn omdat u samen was met V. (...), een Servisch meisje. U wist niet dat u volgens het vonnis veroordeeld was om andere belangrijke redenen zoals: het leveren van informatie over het AKSh aan Serviërs en het spelen van voetbal met ongewenste personen (gehoor CGVS p.16 -17). U wist ook niet waarom uw neef M. (...), die ook op de veroordeling vermeld staat veroordeeld is door het AKSh, want hij had uiteraard geen relatie met V. (...) (gehoor CGVS p.15-16). Geconfronteerd met uw gebrekkige verklaringen over de inhoud van dit document gaf u aan dat u zoveel attesten heeft dat u moeilijk kan onthouden wat daarop geschreven staat (gehoor CGVS p.17). Deze verklaring is niet afdoende, aangezien de ontvangst van deze brief door uw moeder een belangrijke invloed had op uw leven: u keerde niet meer terug naar uw huis en deze brief lag aan de basis van uw vertrek uit de regio. Moest u werkelijk door het AKSh zijn veroordeeld kan worden verwacht dat u zich zeer goed zou bewust zijn van de feiten waaraan u en uw neef zouden zijn schuldig bevonden. Door bovenstaande elementen kan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw neef M. (...) sindsdien het laatste incident met de gemaskerde mannen vermist is (gehoor CGVS p.15). Het is bovendien zeer onwaarschijnlijk dat deze mannen u en uw neef zouden aanpakken, maar V. (...) zelf – een Servische die de oorzaak van hun bedreigingen en aanvallen was – ongemoeid zouden laten (gehoor CGVS p.19).

Uit de bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat de door u aangehaalde problemen met het AKSh niet aannemelijk zijn.

Mocht er nog enig geloof worden gehecht aan uw bewering te zijn aangevallen door een aantal mannen, waarna u in het ziekenhuis werd opgenomen, dienen deze feiten te worden beschouwd als gemeenrechtelijke feiten. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in uw land aanwezige autoriteiten - waarmee u overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 5). U heeft

uw problemen nooit gemeld bij de politie. Van een asielzoeker kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij eerst de nodige stappen zet tot het verkrijgen van bescherming bij de autoriteiten van zijn of haar land van herkomst alvorens internationale bescherming in te roepen. Uw verklaringen dat u uw problemen niet meldde omdat uw belagers u met de dood bedreigden indien u dit zou doen (gehoor CGVS p.4) bieden geen afdoende uitleg voor uw nalaten enige vorm van bescherming te zoeken bij uw eigen autoriteiten. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belagers en om eventuele problemen die zij u zouden kunnen berokkenen te voorkomen.

Tevens blijkt uit de informatie dat wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

Wat betreft het door u neergelegde kopie van een paspoort, dit ondersteunt slechts uw identiteit, die hier niet wordt betwist. Het vermag echter niet een ander licht te werpen op de bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht.

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht is *in casu* voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat de vaststelling dat de AKSh nog nauwelijks activiteiten ontplooid in 2009 geenszins wegneemt dat zij het slachtoffer is geworden van deze groepering, gelet op haar liefdesrelatie met een Servische vrouw eind 2010. Verwerende partij aanvaardt dat zij bewusteloos werd geslagen en hierdoor in het ziekenhuis moest verblijven. Haar vriendin V. is de dochter van een bekende Servische politieagent, zodat *“het niet merkwaardig is dat leden van het AKSh haar bijgevolg als dochter van B. (...), een bekende misdadiger omschrijven”*. Tijdens het verhoor werd geen enkele vraag gesteld omtrent de impact van een relatie met de dochter van een belangrijk Servisch figuur, hetgeen voor de AKSh een bijkomend motief uitmaakte. Zowel uit het administratief dossier als uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat interetnische relaties in het hedendaagse Kosovo nog steeds niet worden aanvaard.

Verzoekende partij betwist voorts dat er weinig gewicht kan worden toegekend aan de door haar neergelegde stukken. Zij bracht immers een brief van de lokale gemeenschap, een doktersattest en een kopie van het vonnis van het AKSh bij teneinde haar vrees te staven. De originele versie van dit vonnis werd kort na het verzoekschrift opgestuurd en mag zeker niet over het hoofd worden gezien. De dossierbehandelaar drong tijdens het interview erg aan op originele documenten, hetgeen volstrekt nutteloos zou zijn indien *“stukken van het AKSh steeds als vals worden beschouwd”*, zoals verwerende partij – overigens op basis van een Oostenrijks landenrapport daterend uit 2008 – meent.

3.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat een loutere verwijzing naar de neergelegde bewijsstukken geenszins van aard is om de desbetreffende motivering te ontkrachten. De motivering waarom de brief van de lokale gemeenschap van Shuhice noch het medisch attest het voorgehouden asielrelaas kracht kunnen bijzetten, blijft aldus onverminderd overeind. Beide attesten betreffen faxberichten en werden niet in origineel voorgelegd. De Raad is evenwel van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Het aandringen door de dossierbeheerder op het Commissariaat-generaal kan derhalve bezwaarlijk als volstrekt nutteloos worden bestempeld.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij met betrekking tot de motivering van verwerende partij ten aanzien van het vonnis van de AKSh – waarvan zij inmiddels het origineel heeft voorgelegd – dat verwerende partij zich voor de bewering dat *“stukken van het AKSh steeds als vals worden beschouwd”* enkel baseert op het Oostenrijks landenrapport van 2008 stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenwel geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn. Desbetreffende motivering blijft derhalve onverminderd overeind.

Verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift opnieuw de problematische relatie met V. te beklemtonen. Echter, deze onverdroten focus op V. vormde juist één van de redenen die verwerende partij ertoe noopten geen geloof te hechten aan de opgeworpen problemen met de AKSh, nu er in het vonnis tal van andere zwaarwichtige beweegredenen worden opgesomd die zouden hebben geleid tot de veroordeling van verzoekende partij en zij van deze gronden duidelijk niet in kennis is. Deze flagrante onwetendheid aangaande de kern van het door haar opgediste asielrelaas – zijnde de overige gronden voor haar veroordeling – tast op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan aan. Verzoekende partij verkeerde tevens in het ongewisse over de redenen die aan de grondslag konden liggen voor de veroordeling van M.

Deze manifeste onwetendheden in hoofde van verzoekende partij betreffende de kern voor de door haar gevreesde vervolging door de AKSh, gecombineerd met de vaststelling dat er geen bewijswaarde kan worden toegekend aan voormelde documenten, leiden er terecht toe te besluiten dat het asielrelaas een ongeloofwaardig karakter kent.

Waar verzoekende partij bij een aangetekend schrijven van 26 augustus 2011 een krantenartikel bijbrengt waarin wordt opgeroepen te zoeken naar de vermiste M. M., waarvan verzoekende partij

beweert dat het haar neef betreft, wijst de Raad erop dat aan een krantenartikel geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze bron van informatie geen officieel karakter vertoont. Bovendien kan uit de inhoud van dit artikel de omstandigheden van de verdwijning van deze persoon niet worden afgeleid waardoor de link met het door verzoekende partij voorgehouden relaas ontbreekt. Inhoudelijk kan dit artikel derhalve niet als een bevestiging van onderhavig asielaanvraag worden aangenomen.

3.2.4.1. Aangaande het verwijt dat verzoekende partij geen poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen, benadrukt verzoekende partij dat informatie uit het administratief verduidelijkt dat de politie in Kosovo “nog absoluut geen schoolvoorbeeld is” en politieagenten er hoofdzakelijk Albanees spreken, waardoor verzoekende partij – die ervan wordt verdacht sympathie te hebben voor de Servische minderheid – zich zoals vele anderen niet tot deze politiemacht durfde te wenden.

3.2.4.2. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier wel degelijk blijkt dat een doeltreffende bescherming vanwege de autoriteiten mogelijk is. Het citeren van enkele zinsneden over de nood aan verdere verbeteringen, weerlegt geenszins de conclusie dat de Kosovaarse politie op afdoende wijze actie onderneemt. Verzoekende partij ontkracht overigens zelf haar verweer dat zij als etnisch Albanese geen beroep kon doen op de politie in verband met haar Servische vriendin, nu zij tot driemaal toe verklaarde dat zij van plan was om de politie in te schakelen, maar er niet in slaagde deze effectief te bereiken vermits haar belagers haar gsm afnamen (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 20/04/2011, p. 4, 12 en 17). Indien verzoekende partij werkelijk de mening was toegedaan dat het aanklaarten van haar problemen zinloos zou zijn, zou zij zich niet de moeite getroosten om hiervoor haar gsm ter hand te nemen. Ook de moeder van verzoekende partij was zinnens de politie te bellen wat zij niet deed onder de bedreiging door de voorgehouden belagers van verzoekende partij alsdan het huis in brand te steken (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 20/04/2011, p. 4). Uit voormelde houding van verzoekende partij en deze van haar moeder kan derhalve redelijkerwijs van verzoekende partij worden verwacht dat zij, alvorens haar land te ontvluchten, een daadwerkelijke poging zou ondernemen om bescherming te verkrijgen van de aldaar aanwezige autoriteiten.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Door de vaststelling dat verzoekende partij, na het eenmalig afnemen van haar telefoon, op geen enkele andere manier poogde nationale bescherming te verkrijgen, kan ten aanzien van haar geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

3.2.5. Voormelde flagrante onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag en de vaststelling dat verzoekende partij, indien toch enig geloof wordt gehecht aan haar relaas – *quod non* – zich kan richten tot de in Kosovo aanwezige autoriteiten, verhinderen haar de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

3.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend terwijl een weigering van het vluchtelingenstatuut hiertoe niet automatisch kan leiden, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht en zij de mogelijkheid had zich te beroepen op de bescherming van de in haar land van herkomst aanwezige autoriteiten waaraan zij heeft verzaakt. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te

maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Niettemin kan de subsidiaire beschermingsstatus worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt voorzien bij van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT